

727.

Rozporządzenie Ministra b. Dzielnicy Pruskiej

z dnia 31 października 1921 r.

o zniesieniu ograniczeń w obrocie smołą.

Na podstawie art. 6 ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 r. o tymczasowej organizacji zarządu b. dzielnicy pruskiej (Dz. P. P. P. № 64 poz. 335), punktu b. dekretu Komisarjatu Naczelnej Rady Ludowej z dnia 19 lutego 1919 r. (Tyg. Urzęd. № 7 str. 35) oraz w myśl art. 3 rozporządzenia Ministra b. dzielnicy pruskiej z dnia 14 lutego 1920 r. w sprawie Urzędu Rozdzielczego (Dz. Urzęd. Minist. b. Dzieln. Pruskiej № 15 poz. 135) zarządza się co następuje:

§ 1. Na obszarze b. dzielnicy pruskiej znosi się wszelkie ograniczenia w obrocie smołą.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje z dniem ogłoszenia.

Minister b. Dzielnicy Pruskiej

w z. *Wachowiak*

728.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 31 października 1921 r.

w przedmiocie poboru na rzecz Skarbu Państwa dodatku do podatków: gruntowego, podymnego, domowo-klasowego i budynkowego.

Na zasadzie art. 5 i 7 ustawy z dnia 17 czerwca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 59, poz. 372) o poborze na rzecz Skarbu Państwa dodatku do podatków: gruntowego, podymnego, domowo-klasowego i budynkowego (Dz. U. R. P. № 59 poz. 372), w porozumieniu z Ministrem b. Dzielnicy Pruskiej zarządza się co następuje:

I. Na obszarze b. Królestwa Polskiego.

§ 1. Wymieniony w art. 1 pod lit. a) i b) ustawy z 17 czerwca 1921 r. dodatek w wysokości 900% do podatków gruntowych, głównych i dodatkowych, dworskiego, włościańskiego tudzież z osad, oraz podymnego, dworskiego, włościańskiego i z osad, winien być pobrany w roku 1921 w terminach, ustanowionych przez właściwe izby skarbowe, za zgodą Ministerstwa Skarbu.

§ 2. Wspomniane w art. 5 ustawy ulgi przy ściąganiu wyżej wymienionego dodatku mogą być przyznawane tym jednostkom podatkowym, które ucierpiały z powodu działań lub wydarzeń wojennych, o ile szkody nie zostały wyrównane przez otrzymane sumy ubezpieczeniowe lub pomoc ze strony Skarbu w gotówce lub naturze, a skutki tych szkód trwają dotąd, w szczególności:

- a) gdy grunta ucierpiały przez urządzenie robót fortyfikacyjnych, odbywające się na nich walk, nieobecność właścicieli, którzy zostali przymusowo wysiedleni lub pod grozą wojsk nieprzyjacielskich oddalili się z miejsca zamieszkania, gdy straty zostały spowodowane

wane rekwizycjami, lub rabunkiem, brakiem inwentarza roboczego i nasion do siewu, oraz, gdy lasy zostały zniszczone wskutek pożaru, działań wojennych, rekwizycji, bądź samowolnego wyrębu przez inne osoby;

- b) gdy budynki mieszkalne, gospodarcze lub przemysłowe, wskutek działań wojennych lub wywołanego nimi pożaru, stały się w całości lub częściowo niezdatne do użytku.

Ulgi mają być przyznawane stosownie do szkody i rozmiaru trwania jej skutków, przyczem całkowite lub częściowe umorzenie należności podatkowej przyznawać można, gdy właściciel przedmiotu opodatkowanego nie był w stanie uruchomić swego gospodarstwa lub uruchomił je tylko w nieznaczej części w stosunku do stanu przedwojennego, oraz gdy czyniąc znaczne nakłady z własnych środków, bez pomocy ze strony Państwa, uruchomił gospodarstwa rolne, bądź też odbudował zniszczone i spalone budynki.

W wypadkach innych szkód wojennych, ulgi ogranicza się do odroczenia uiszczenia należności podatkowej lub rozłożenia spłaty jej na raty bez doliczenia odsetek na przeciąg czasu zależnie od szkód i stanu materialnego płatników.

§ 3. Co do szkód spowodowanych przez klęski żywiołowe, skutkiem których nastąpiło zniszczenie ziemiopłodów, lub spalenie się budynków, czy lasów, to ulgi w postaci umorzenia należności mogą mieć miejsce jedynie w tych wypadkach, gdy nastąpiło zniszczenie ziemiopłodów, które wychodzi po za ramy zwykłych corocznie powtarzających się uszkodzeń z powodu zjawisk atmosferycznych, i szkoda ta przedstawia się jako istotne uszkodzenie naturalnych płodów ziemnych i leśnych odnośnej jednostki gospodarczej.

Pożar budynków może być powodem umorzenia podatku tylko w takim wypadku, jeżeli właściciel ich bez własnej winy nie mógł ich ubezpieczyć. W innych wypadkach można tylko odroczyć spłatę podatku lub rozłożyć na raty.

§ 4. Osoby obowiązane do płacenia dodatku do podatków gruntowych i podymnego, a z powodu szkód wojennych lub klęsk żywiołowych, nie mające możliwości uiszczyć we właściwym terminie przypadających od nich należności, mogą zwracać się do miejscowego urzędu skarbowego podatków i opłat z podaniem o umorzenie, odroczenie lub rozłożenie na raty wpłat z tytułu bieżących należności lub zaległości.

Do wszystkich takich podań urząd skarbowy zbiera potrzebne dane za pośrednictwem powiatowych i gminnych władz administracyjnych, oraz miejscowych oddziałów kółek rolniczych, Związku ziemiaków, a także przez badane świadków i rzeczoznawców oraz sprawdzenie na gruncie rzeczywistego stanu rzeczy przez naczelnika urzędu lub jego zastępcę, a rozpatrwszy je, rozważa konieczność zastosowania ulg, o które petenci proszą i bądź zarządzą własną władzą odroczenie lub rozłożenie na raty spłaty należności, bądź też występuje w tym przedmiocie z wnioskiem do właściwej izby skarbowej, kierując się poniżej wskazanymi przepisami.

§ 5. Urząd skarbowy podatków i opłat skarbowych może decydować własną władzą: 1) o odroczeniach w płaceniu należności lub zaległości i wstrzymaniu kroków egzekucyjnych na czas nie dłuższy niż pół roku; 2) o rozłożeniu na raty na czas nie dłuższy niż jeden rok takich należności Skarbu, które wynoszą jednorazowo najwyżej 25.000 mk. od właściciela majątku, lub gromady wiejskiej, a jeżeli majątek ma urządzoną hipotekę, to tylko takich zabezpieczonych na hipotekach należności skarbowych,

które korzystają z przywileju, stosownie do art. 41 ustawy sejmowej z dnia 26 kwietnia 1818 r. o ustaleniu własności dóbr nieruchomości, o przywilejach i hipotekach (Dz. Pr. Król. Polsk. t. V str. 295).

§ 6. Gdy prośba dotyczy umorzenia podatków lub zaległości, bądź też odroczenia lub rozłożenia na raty sumy powyżej 25.000 mk lub na czas dłuższy, niż wskazano w poprzednim paragrafie, urząd skarbowy podatków i opłat skarbowych występuje z odpowiednim wnioskiem do właściwej izby skarbowej i załącza opinię własną oraz zebrane przez siebie dane, dotyczące sprawy.

Izba skarbowa może decydować własną władzą: 1) o umorzeniu podatku lub zaległości, które nie przewyższają — 25.000 mk. od właściciela majątku lub gromady wiejskiej; 2) o odroczeniu uiszczenia podatku, zaległości i wstrzymaniu kroków egzekucyjnych na czas nie dłuższy niż na jeden rok; 3) o rozłożeniu na raty na czas nie dłuższy niż dwa lata, takich należności skarbowych, które wynoszą jednorazowo najwyżej 100.000 mk. od właścicieli majątku lub gromady wiejskiej przy dostatecznym zabezpieczeniu tych rat.

§ 7. Na umorzenie podatku, odroczenie lub rozłożenie na raty w kwotach wyższych i na czas dłuższy, niż wskazano w § 6, izba skarbowa powinna wyjednać decyzję Ministerstwa Skarbu, któremu przedstawia podanie płatnika lub płatników wraz z zebranymi danymi, oraz swoim wnioskiem.

§ 8. Przy odroczeniach lub rozkładaniu na raty uiszczenia należności podatkowych i zaległości zachowują moc przepisy art. 297 i 298 rosyjskiej ustawy o podatkach bezpośrednich (ros. zbiór praw tom V wyd. 1903 r.).

Zaniechanie pobierania procentów na czas odroczenia lub rozłożenia na raty, oraz wymagane zabezpieczenia, dotyczą również wszystkich wypadków spowodowanych działaniami wojennymi, bądź też ich następstwami.

II. Na obszarze b. dzielnicy pruskiej.

§ 9. Podatkiem gruntowym, obowiązującym w myśl ustawy z dnia 17 czerwca 1921 r. na obszarze b. dzielnicy pruskiej, jest podatek gruntowy, służący za podstawę do opodatkowania komunalnego na mocy ustaw: 1) z dn. 21 maja 1861 r., dotyczącej rewizji podatku gruntowego (zbiór ustaw pruskich str. 253) wraz z odnoszącymi się do niej uzupełnieniami i zmianami, 2) z dn. 14 czerwca 1893 r. o uchyleniu bezpośrednich podatków państwowych (zbiór ustaw pruskich str. 119), 3) z dn. 14 lipca 1893 r. o daninach komunalnych (zbiór ustaw pruskich str. 152) i 4) z dn. 23 kwietnia 1906 r. o daninach powiatowych i prowincjonalnych (zbiór ustaw pruskich str. 159).

Dodatek państwowy do podatku gruntowego pobiera się od wszystkich gruntów, podlegających opłacie komunalnego podatku gruntowego, z wyjątkami i zastrzeżeniami, wynikającymi z § 10 niniejszego rozporządzenia.

§ 10. Dodatek państwowy do podatku gruntowego opłacają także grunta, wolne od opłaty komunalnego podatku gruntowego na mocy specjalnych tytułów prawnych (§ 21 ustawy z dn. 14 lipca 1893 r. o daninach komunalnych).

Wolne od opłaty dodatku państwowego są grunta, należące do Państwa, a podlegające opłacie komunalnego podatku gruntowego w myśl § 24 ust. 1 wymienionej ustawy o daninach komunalnych.

Wolne od opłaty dodatku państwowego są również grunta, przeznaczone dla celów publicznych i użyteczności publicznej, a podlegające opłacie komunalnego podatku gruntowego, w myśl § 24 ust. 4 tejże ustawy o daninach komunalnych.

§ 11. W gminach, które dla celów opodatkowania komunalnego zaprowadziły specjalne podatki gruntowe, wolno dodatek państwowy do podatku gruntowego pobierać na podstawie podatku gminnego. Suma dodatku, stąd uzyskana, winna się równać dwustokrotnej sumie stawek państwowego podatku gruntowego.

Przepis ten ma odpowiednie zastosowanie w stosunku do obszarów dworskich, w których pobiera się specjalny powiatowy podatek gruntowy.

§ 12. Dodatek państwowy do podatku gruntowego oblicza się na równi i równocześnie z dodatkiem komunalnym. W poszczególnych związkach komunalnych należy przyjąć stan wymiaru podatku gruntowego, miarodajny w roku podatkowym dla ustanowienia dodatków komunalnych, także jako podstawę do obliczenia dodatku państwowego z uwzględnieniem przepisów, zawartych w § 10 niniejszego rozporządzenia.

§ 13. Obliczenia dodatku państwowego dokonują dla gmin (miejskich i wiejskich) gminy, dla obszarów dworskich—powiaty.

§ 14. Pobór dodatku państwowego do podatku gruntowego następuje równocześnie z poborem dodatku komunalnego z zachowaniem przyjętego dla zawiadomienia płatników tegoż podatku sposobu poboru, a w szczególności sposobu zawiadamiania płatników i w terminach, ustanowionych w poszczególnych gminach dla poboru bezpośrednich podatków gminnych na mocy ustawy o daninach komunalnych, a w obszarach dworskich dla bezpośrednich podatków powiatowych na mocy ustawy o daninach powiatowych i prowincjonalnych. Dodatek państwowy do podatku gruntowego za czas od 1 stycznia do 31 marca 1921 r. winien być zapłacony równocześnie z pierwszą ratą bezpośrednich podatków komunalnych, płatnych w roku rachunkowym 1921.

§ 15. Tytułem odszkodowania za pobór dodatku państwowego do podatku gruntowego przyznaje się gminom i powiatom udział w dodatku państwowym w wysokości 2^oo.

Udział ten otrzymuje każda gmina od pobranego przez nią dodatku państwowego, a każdy powiat od dodatku państwowego, pobranego z obszarów dworskich w powiecie.

§ 16. Gminy winny zestawić dla wszystkich gruntów, podlegających opłacie dodatku państwowego do podatku gruntowego, listy podatkowe, które mogą służyć równocześnie jako listy poborowe, o ile nie zostaną sporządzone osobne listy poborowe.

Dla obszarów dworskich zestawiają listy powiaty.

§ 17. Urzędy państwowe, powołane do wymiaru podatku gruntowego (urzędy katastralne) są zobowiązane przestać właściwej izbie skarbowej na początku każdego roku podatkowego według stanu z 1 stycznia, a w roku podatkowym 1921 według stanu z 1 kwietnia, wykazy sum podatku gruntowego, przypadających na poszczególne gminy i obszary dworskie z osobną oraz na poszczególne powiaty w ogólności; wykazy służyć będą za podstawę do obliczenia dodatku państwowego do podatku gruntowego. Również urzędy te zobowiązane są zawiadamiać właściwą izbę skarbową o zachodzących w ciągu roku podatkowego zmianach w stanie wymiaru podatku gruntowego.

§ 18. Dodatek państwowy do podatku gruntowego, pobrany przez gminy i obszary dworskie, winien być wpłacony do właściwych kas skarbowych w ratach kwartalnych, najpóźniej do końca każdego kwartału.

§ 19. Przepisy wykonawcze do ustawy z 17 czerwca 1921 r. w przedmiocie dodatku państwowego do podatku budynkowego, obowiązującego na obszarze b. dzielnicy pruskiej (art. I. punkt f. ustawy z dnia 17 czerwca 1921) będą osobno wydane.

III. Na obszarze b. dzielnicy austriackiej.

§ 20. W razie całkowitego lub częściowego odpisu:

- a) podatku gruntowego z powodu klęsk żywiołowych [cesarskie rozporządzenie z dnia 16 marca 1917 r. (austr. Dz. U. P. № 124) oraz rozporządzenie b. austr. Ministerstwa Skarbu z dnia 25 grudnia 1917 r. (austr. Dz. U. P. № 516)],
- b) podatku gruntowego i domowo-klasowego z powodu strat lub szkód, spowodowanych wypadkami wojennymi [cesarskie rozporządzenie z dn. 30 sierpnia 1915 (austr. Dz. U. P. № 254) i rozporządzenie b. austr. Ministerstwa Skarbu z dn. 30 listopada 1915), austr. Dz. U. P. № 358] zmienione rozporządzeniem tegoż Ministerstwa z dn. 23 kwietnia 1917 (austr. Dz. U. P. № 178)],
następuje zarazem także całkowity lub częściowy odpis 900°/_o dodatku, przypadającego od odpisanych kwot podatkowych.

§ 21. W razie wniesienia prośby o umorzenie lub znieszenie samego 900°/_o dodatku do podatku gruntowego lub domowo-klasowego z powodów wyszczególnionych w § 20 może być dodatek ten umorzony całkowicie, jeżeli przedmiot podatkowy nie przynosi w roku podatkowym żadnego dochodu—zaś częściowy wówczas, jeżeli przedmiot podatkowy przynosi w roku podatkowym dochód z powodu uszkodzenia mniejszy niż zwyczajnie — przyczem wysokość umorzenia dodatku do podatku gruntowego ma odpowiadać stopniowi zmniejszenia się dochodu z całego gospodarstwa. W pierwszym wypadku rozstrzyga prośby Ministerstwo Skarbu, w drugim zaś inspektorat skarbowy, jeżeli ma być odpisana kwota do 2000 mk., a izba skarbową, jeżeli ma się odpisać kwotę wyższą.

§ 22. Przewidziany w § 58 powołanego w § 20 niniejszego rozporządzenia rozporządzenia b. austr. Ministerstwa Skarbu z dnia 30 listopada 1915 r. całkowity względnie częściowy odpis zaległości w podatkach gruntowym i domowo-klasowym powoduje również odpisanie zaległości w 900°/_o dodatku do odnośnych kwot podatkowych.

§ 23. Odraczanie lub rozkładanie na raty 900°/_o dodatku do podatków w wypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie należy do kompetencji tych samych władz, które są właściwe do przyznawania odnośnych ulg w dotyczącym podatku (rozporządzenie Ministerstwa Skarbu z dn. 12 kwietnia 1919 r., Dz. Pr. № 39, poz. 287 i rozporządzenie Ministerstwa Skarbu z dn. 26 maja 1920 r., Dz. U. № 60 poz. 373).

Minister Skarbu:

Michalski

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:

Wybicki